Написав Рибаков Віктор
Субота, 17 квітня 2021, 17:40

Потішити віршем

Ось першу проповідь почули ми,
Яка нам розкривала Боже Слово,
Вже й пролунали радісні псалми́,
В яких ми щиро прославляли Бога.

Схилившись на молитву, за Христа
подяку віддали́, за те, що й досі,
Продовжує Творець земне життя,
І кожен грішник, ще спастися в змозі.

Іде зібра́ння, свідчення, пісні
звучать, і я́ чекаю свою чергу,
Служіння бо таке, дав Бог мені,
Потішити вірше́м я винен церкву.

І я завжди́ хвилююсь, бо нема
упе́вненості, в тім, що вірш торкнеться
усіх, що дійсно я знайшов слова,
Якими відшукаю шлях до серця.

Я довго йшов до Бога, і тому́,
Здебільше мої вірші сповідальні,
І я надію маю, що кому́сь,
Мій грішний шлях покажеться повчальним.

Можливо в церкві хтось із молодих,
У сумнівах, ваганнях пробуває,
І приклад мій скоріш його прийти,
До Бога з покаянням спонукає.

А тим, хто в вірі зда́вна, з малих літ,
Хотілося б у ві́рші нагадати,
Що ми повинні стан духовний свій,
Постійно, до кінця перевіряти.

А де мені такі слова знайти,
Для тих, хто пробуває у печалі,
Щоб втішилися сестри і брати,
І віри в Божу милість не втрачали.

Писати вірш, заняття не складне,
Неважко римувати слово з словом,
Але в цій справі саме головне,
Це мати серце чисте перед Богом.

І я молюсь щоразу перед тим,
Коли в руках ще чистий лист паперу,
Щоб напоумив Бог і просвітив,
І допоміг розкрити ві́рша тему.

І я́кщо я поставив за мету,
Прославити Творця в своєму ві́рші,
І за любов віддячити Христу,
То я напевно, церкву ним потішу.